

MÁ SRDCE Z LEDU... ALE PRO NI BY SPÁLIL CELÝ SVĚT.

twisted
LOVE

LÁSKA NA OSTŘÍ NOŽE

ANA HUANG

Twisted Love: Láska na ostří nože

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Ana Huang
Twisted Love: Láska na ostří nože – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

twisted
LOVE

LÁSKA NA OSTRÍ NOŽE

twisted
LOVE

LÁSKA NA OSTRÍ NOŽE

Twisted (1)

ANA HUANG

 BARONET

Mámě, za všechnu její podporu a povzbuzování
v průběhu let.

Mami, jestli tohle čteš, tak s tím okamžitě přestaň.
Jsou tady scény, které by tě mohly vyděsit k smrti.

Varování

Hlavní hrdina je majetnický, morálně černobílý
alfa samec, který se občas chová jako mizera.
V knize jsou explicitní sexuální scény a vulgární výrazy.
Žádná nevěra ani skupinový sex, ale pokud hledáte
něco romantického a sladkého, není tato kniha pro vás.
Doporučeno pro věkovou kategorii 18+.

Playlist

„Twisted“ – MISSIO

„Ice Box“ – Omarion

„Feel Again“ – One Republic

„Dusk Till Dawn“ – ZAYN & Sia

„Set Fire to the Rain“ – Adele

„Burn“ – Ellie Goulding

„My Kind of Love“ – Emeli Sandé

„Writing's on the Wall“ – Sam Smith

„Ghost“ – Ella Henderson

„What Doesn't Kill You“ – Kelly Clarkson

„Wide Awake“ – Katy Perry

„You Sang to Me“ – Marc Anthony

KAPITOLA 1

Ava

JSOU I HORŠÍ VĚCI NA SVĚTĚ než uváznout venku uprostřed ničeho v silné bouři.

Mohla bych například utíkat před rozruženým medvědem, který by mě chtěl zmasakrovat. Nebo bych mohla být připoutaná k židli v temném suterénu a přinucena poslouchat „Barbie Girl“ od Aqua v nekonečné smyčce, až bych si raději uhryzala ruku.

Jenže samotná skutečnost, že věci mohly být horší, ještě neznamenalala, že to teď nestálo za houby.

Přestaň. Mysli pozitivně.

„Teď hned se objeví auto.“ Frustrovaně jsem zírala na mobil, zatímco mě aplikace ujišťovala, že „hledá vůz“. Až na to, že takhle to vypadalo už celou poslední půlhodinu.

Normálně bych z takové situace nebyla tak moc vystresovaná. Hej, aspoň jsem měla funkční telefon a před prudkým deštěm jsem se mohla schovat v přístřešku na autobusové zastávce. Jenomže už za hodinu začínala Joshova rozlučková párty, a já jsem ještě ani nevyzvedla dort z cukrárny, kterým jsem ho chtěla překvapit. A brzy bude tma. Byla jsem sice optimistka, ovšem nebyla jsem idiot. Nikdo – a už vůbec ne mladá holka

s nulovými schopnostmi sebeobranu – by neměl po setkání zůstat sám venku, v neznámých končinách.

Měla jsem tenkrát s Jules chodit na ty kurzy sebeobranu, jak po mně chtěla.

V duchu jsem si prošla své omezené možnosti. Autobus, který měl na tomto místě zastavovat, o víkendech nejezdil, a většina mých přátel nevlastnila žádné auto. Bridget sice měla k dispozici vůz i s řidičem, ale měla být až do sedmi na nějaké akci na velvyslanectví. Moje aplikace na sdílené jízdy evidentně nefungovala a od toho okamžiku, kdy začalo pršet, jsem neviděla kolem projet jediné auto. Ne že bych snad měla v úmyslu stopovat – už jsem viděla pár hororů, takže děkuju pěkně!

Takže mi zbývala jen jedna jediná možnost – taková, do které se mi *opravdu* nechtělo – ale momentálně jsem neměla na výběr.

Našla jsem v telefonu příslušný kontakt, vyslovila tichou modlitbu a stiskla tlačítko pro volání.

Zazvonilo to jednou, dvakrát. Třikrát.

No tak, zvedni to. Nebo radši ne. Nemohla jsem se rozhodnout, co bude horší – nechat se tady zavraždit, nebo se dohadovat se svým bratrem. Samozřejmě taky existovala možnost, že mě můj bratr zabije kvůli tomu, do jaké situace jsem se dostala, s tím se však vypořádám později.

„Co se děje?“

Když jsem uslyšela jeho hlas, pokrčila jsem nos. „Taky tě zdravím, nejdražší bratře. Proč se ptáš?“

Josh si odfrkl. „Ehm, *voláš mi*. A ty nikdy nevoláš, pokud nejsi v nějakém průšvih.“

Měl pravdu. Raději jsme si psali textovky, a bydleli jsme hned vedle sebe – mimochodem, nebyl to můj nápad – takže jsme si vlastně jen málokdy museli posílat zprávy.

„Neřekla bych, že jsem v průšvihů,“ kličkovala jsem. „Spíš jsem tady... uvízla. Nejsm poblíž veřejné dopravy a nemůžu sehnat odvoz přes spolujízdu.“

„Kristepane, Avo. Kde jsi?“

Řekla jsem mu to.

„Co tam sakra děláš? To je hodinu cesty od kampusu!“

„Nedramatizuj to. Měla jsem tady focení zásnub a je to jen třicet minut jízdy. Možná tři čtvrtě hodiny, pokud je hodně velký provoz.“ V tom okamžiku zaduněl hrom a větve okolních stromů se otřásly. Trhla jsem sebou a přimáčkla se ke stěně autobusové čekárny. Ne že by mi to nějak pomohlo. Proudý deště se nakláněly a voda na mě stříkala ze všech stran. Dešťové kapky byly tak těžké, že mě štípaly na kůži.

Z telefonu se ozval šustivý zvuk následovaný tichým zasténáním.

Zarazila jsem se. Musela jsem se přeslechnout. Ale ne, už je to tu zase. Další zasténání.

Oči se mi rozšířily hrůzou. „Máš teď sex?“ zašeptala jsem nevěřícně, i když nikdo jiný nebyl nablízku.

Na okamžik jsem měla pocit, že se znovu objeví ten sendvič, který jsem zhltna před focením. Neexistovalo nic – opakuju, nic – nechutnějšího než poslouchat příbuzného uprostřed soulože. Jen při té představě se mi chtělo zvracet.

„Technicky vzato ne.“ V Joshově hlase nebyl ani náznak studu.

Výraz „technicky vzato“ to nijak nevylepšil.

Na rozluštění Joshovy vágní odpovědi nebylo třeba být génius. Možná neměl právě teď pohlavní styk, ale něco podobného se tam dělo, a já jsem ani v nejmenším netoužila být svědkem něčeho takového.

„Joshi Chene.“

„Hej, to ty jsi mi zavolala.“ Musel zakrýt telefon rukou, protože jeho další slova byla tlumená. Uslyšela jsem tichý ženský smích následovaný zapištěním a nejradši bych si zacpala uši, zakryla oči a vypnula mozek, kdyby to šlo. „Moje auto si vzal kámoš, jel dokoupit další led na večírek,“ řekl Josh. Jeho hlas byl stále tlumený. „Ale neboj, někoho tam pošlu. Nastav si na mobilu přesnou polohu. Máš ještě ten pepřák, co jsem ti loni koupil k narozeninám?“

„Jo. A mimochodem, díky za to.“ Tenkrát jsem si přála novou brašnu na foťák, ale Josh mi místo toho koupil balení osmi pepřových sprejů. Nikdy jsem ani jeden z nich nepoužila, což znamenalo, že všech osm sprejů leželo doma ve skříni – vlastně kromě toho, který jsem teď měla v kabelce.

Mému bratrovi zjevně vůbec nedošlo, že to myslím ironicky. Na studenta medicíny s excelentními známkami dokázal být občas docela natvrdlý. „Rádo se stalo. Zůstaň na místě, za chvíli tě někdo vyzvedne. O tvém naprostém nedostatku sebezáchovného pudu si promluvíme později.“

„Já mám pud sebezáchovy,“ protestovala jsem. „Nemůžu za to, že – Počkej! Kdo mě vyzvedne? Joshi!“

Pozdě. Už zavěsil.

Musela jsem se smířit s tím, že se to nedozvím. Vykašlal se na mě kvůli té holce, co měl zrovna v posteli. Vlastně jsem byla překvapená, že nevyšiloval ještě víc, protože Josh byl vůči mně až přehnaně ochranný. Už od toho „incidentu“ se o mě staral nejen jako bratr, ale spíš jako by byl můj osobní strážce. Neměla jsem mu to za zlé – naše společné dětství bylo jako zlý sen, alespoň tak mi to bylo řečeno. A milovala jsem ho nade vše, ovšem jeho neustálé obavy mi občas lezly na nervy.

Posadila jsem se na boční lavičku, přitiskla si kabelku k tělu a čekala, kdo se objeví. Mohl to být kdokoliv. Josh neměl o přátele nouzi. Odjakživa to byl pan Oblíbený – basketbalista, předseda studentské organizace a král plesů na střední škole; člen afroamerického bratrstva Sigma na univerzitě a oblíbenec celého kampusu na vysoké škole.

Já byla jeho pravý opak. Ne že bych byla vyloženě neoblíbená, ale vyhýbala jsem se výsluní a raději jsem měla jen malou skupinku blízkých přátel než početnou partu všelijakých známých. Zatímco Josh byl králem všech večírků, já jsem mnohem raději seděla v koutě a snila o všech možných místech na Zemi, která bych jednou ráda navštívila, ale pravděpodobně k tomu nikdy nedojde. Pokud se nezbavím té hrozně fobie.

Moje zatracená fobie. Věděla jsem, že to je jen v hlavě, ale měla jsem fyzické příznaky. Nevolnost, bušící srdce, paralyzující strach, který měnil mé údy ve zbytečné, zmrzlé věci...

Když jsem se na to podívala z té lepší stránky, alespoň jsem se nebála deště. Vyhýbala jsem se oceánům, jezerům a bazénům, déšť mi však nevadil.

Nebyla jsem si jistá, jak dlouho už jsem se choulila v malém přístřešku na autobusové zastávce a proklínala svůj nedostatek prozíravosti, když jsem odmítla nabídku Graysonových, že mě po focení odvezou zpátky do města. Nechtěla jsem jim být na obtíž a myslela jsem si, že nebude problém získat odvoz přes aplikaci sdílené jízdy. Myslela jsem si, že za půl hodiny budu zpátky v Thayerově kampusu, jenže pak se otevřelo nebe a všechno se to podělalo.

Začínalo se stmívat. Šedivé tóny se mísily s chladivou modří soumraku a jedna část mého já se obávala,

že se můj odvoz nikdy neukáže. Ale Josh by mě nikdy nenechal ve štychu. Pokud by mě ten, koho pověřil, nevyzvedl, Josh by si to s ním vyřídil. Byl vzorným studentem medicíny, ale nerozpakoval by se použít násilí, pokud by to situace vyžadovala – zvláště kdyby se to týkalo mě.

Silné proudy deště rozřízlo jasné světlo z předních reflektorů auta. Přimhouřila jsem oči a srdce mi začalo bušit očekáváním i ostražitostí, zatímco jsem zvažovala své možnosti. Je to můj odvoz nebo nějaký psychopat, který se mě chystá zavraždit? Tahle část Marylandu byla celkem bezpečná, ovšem člověk nikdy neví.

Když se mé oči přizpůsobily světlu, úlevně jsem vydechla, ale o dvě vteřiny později jsem zase strnula.

Dobré zprávy? Poznala jsem ten elegantní Aston Martin, který zastavil přede mnou. Patřil jednomu z Joshových přátel, což znamenalo, že se o mně zítra ráno nebude psát v černé kronice.

Špatné zprávy? Osoba, která zmíněný Aston Martin řídila, byl ten poslední člověk, jehož bych tady čekala. Upřímně, nebyl to žádný hodný hoch à la „udělám kamarádovi laskavost a zachráním jeho sestřičku, která se dostala do potíží“. Spíš se jednalo o drsného chlápka typu „podívej se na mě škaredě a já zničím tebe i celou tvou rodinu“ a měla jsem pocit, že by to dokázal udělat s takovým klidem a noblesou, že by si toho člověk ani nevšiml, dokud by z něj nezůstala jen hromádka popela u jeho nohou ve značkových botách od Toma Forda.

Když se v autě stáhlo okénko na straně spolujezdce, přejela jsem si špičkou jazyka po suchých rtech.

„Nastup si.“

Nezvýšil hlas – on nikdy nezvyšoval hlas – přesto jsem ho navzdory silnému dešti slyšela jasně a zřetelně.

Alex Volkov byl přírodním úkazem sám o sobě a já jsem si v duchu představovala, že by dokázal poručit větru i dešti.

„Doufám, že nečekáš, až ti otevřu dveře,“ podotkl, když jsem se nehýbala. Očividně měl z celé situace stejnou radost jako já.

To je ale gentleman.

Stiskla jsem rty a raději spolkla sarkastickou odpověď na jeho poznámku. Zvedla jsem se z lavičky a vklouzla do auta. Uvnitř to vonělo elegantně a draze, po nějakém dřevitém parfému s kořenitými tóny a fajnové italské kůži. Neměla jsem ručník ani nic jiného, co bych mohla položit na sedadlo pod sebe, takže jsem se jen modlila, abych v tom drahém interiéru nic nepoškodila.

„Díky, že jsi mě vyzvedl. Vážím si toho,“ řekla jsem ve snaze prolomit ledové ticho.

Zbytečná námaha.

Alex na mě vůbec nereagoval, ani se na mě nepodíval, zatímco proplouval zákrutami a zatáčkami kluzkých cest vedoucích zpátky ke kampusu. Řídil stejným způsobem, jakým chodil, mluvil a dýchal – vyrovnaně a zdrženlivě, s náznakem výhrůžky směrem k těm, kteří by byli natolik pošetilí, že by se mu odvážili zkřížit cestu.

Byl přesným opakem Joshe a já jsem pořád ještě žasla nad tím, jak ti dva mohli být nejlepší přátelé. Já osobně jsem si myslela, že Alex je kretén. Byla jsem si jistá, že k tomu měl své důvody, nejspíš nějaké psychické trauma, jež z něj udělalo bezcitného robota. Na základě několika útržků, které jsem získala od Joshe, jsem věděla, že Alexovo dětství bylo ještě horší než to naše, ale nikdy se mi nepodařilo z bratra vytáhnout žádné podrobnosti. Věděla jsem jenom to,

že Alexovi rodiče zemřeli, když byl ještě malý, a zanechali mu hromadu peněz. Dědictví po rodičích dostal ve svých osmnácti letech a od té doby ho dokázal zčtyřnásobit. Ne že by ty peníze potřeboval, protože už na střední škole vynalezl zbrusu nový software pro finanční modelování, který z něj udělal multimilionáře ještě dřív, než mohl volit.

S IQ 160 byl Alex Volkov génius, nebo k němu měl rozhodně blízko. Byl jedinou osobou v historii Thayerovy univerzity, jež úspěšně zakončila pětileté studium za tři roky, a nyní, ve svých šestadvaceti letech, byl výkonným ředitelem jedné z nejúspěšnějších developerských společností v zemi. Popravdě byl legendou a moc dobře si to uvědomoval.

Ve srovnání s ním jsem já mohla považovat za úspěch, když jsem se kvůli věčnému přebíhání mezi přednáškami, mimoškolními kurzy a dvěma zaměstnáními stihla občas najíst. Brala jsem si služby na recepci v Galerii McCann a kromě toho jsem pracovala jako fotografka pro každého, kdo byl ochotný si mě najmout. Maturity, zásnuby, oslavy psích narozenin, dělala jsem všechno.

„Jdeš na Joshovu párty?“ Znovu jsem se pokusila o konverzaci. To ticho mě zabíjelo.

Alex a Josh byli nejlepší kamarádi od té doby, co spolu před osmi lety začali sdílet pokoj na koleji Thayerovy univerzity. A od té doby k nám Alex každý rok jezdil na Den díkůvzdání a různé jiné svátky, ve skutečnosti jsem ho však vůbec *neznala*. Nikdy jsme spolu nemluvili, pokud to nemělo nějakou souvislost s Joshem nebo s podáním mísy brambor u večeře nebo tak něco.

„Samozřejmě.“

Tak fajn. Zdvořilá konverzace nebude.

V hlavě jsem si začala přehrávat milion věcí, které jsem musela udělat o víkendu. Upravit fotky z akce u Greysonových, zapracovat na přihlášce na stipendijní program World Youth Photography, pomoci Joshovi s balením...

Do hajzlu! Úplně jsem zapomněla na Joshův dort.

Objednala jsem ho už před dvěma týdny, protože jen s takovým časovým předstihem bylo možné získat cokoli z Crumble & Bake. Byl to Joshův nejoblíbenější dezert, tři vrstvy čokoládového dortu s polevou z fondánu a čokoládovým krémem. Dopřával si ho jen na své narozeniny, ale jelikož na celý rok odjížděl ze země, napadlo mě, že bych mohla pro jednu tohle pravidlo porušit.

„Takže...“ Nasadila jsem ten největší, nejzářivější úsměv, jakého jsem byla schopná. „Nejspíš mě budeš mít chuť zabít, ale musíme ještě udělat zajíždku do Crumble & Bake.“

„Ne. Už teď máme zpoždění.“ Alex zastavil na červenou. Dostali jsme se zpátky do civilizace a já jsem skrze deštěm potřísněné sklo zahlédla obrysy kavárny Starbucks a pekárenského řetězce Panera.

Nepřestávala jsem se křečovitě usmívat. „Je to jen *malá* zajíždka. Zabere nám to patnáct minut, maximálně. Jen tam skočím a vyzvednu dort pro Joshe. Však víš, ten čokoládový, co má tak rád. Bude celý rok ve Střední Americe, a tam dole nemají Crumble & Bake. A už za dva dny odjíždí, takže...“

„Přestaň.“ Alex křečovitě svíral volant a moje mysl poblázněná hormony nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak jsou jeho prsty krásné. Nejspíš to zní bláznivě, protože kdo má krásné *prsty*? Ale jeho prsty skutečně byly krásné. Fyzicky na něm bylo všechno krásné. Nefritově zelené oči, které se zpod tmavého

obočí leskly jako úlomky ledovce; ostře řezaná čelist a elegantně tvarované lícní kosti; štíhlá postava a husté, světle hnědé vlasy, které jakýmsi záhadným způsobem vypadaly sexy rozčuchané a zároveň dokonale upravené. Podobal se soše v italském muzeu, která ožila.

Popadlo mě šílené nutkání rozčepýřit mu ty vlasy jako malému klukovi, aby přestal vypadat tak dokonale, což bylo pro nás ostatní, obyčejné smrtelníky, občas trochu iritující. Ale byla jsem ráda na světě, a tak jsem nechala ruce položené v klíně.

„Když tě vezmu do Crumble & Bake, přestaneš konečně mluvit?“

Bezpochyby už litoval, že souhlasil s tím, že mě vy-zvedne.

Usmála jsem se ještě víc. „Když si to přeješ.“

Sevřel rty. „Fajn.“

Jo!

Ava Chenová: Jedna.

Alex Volkov: Nula.

Když jsme zastavili u cukrárny, rozepnula jsem si pás a už jsem byla v půli cesty ze dveří, když mě Alex popadl za ruku a přitáhl zpátky na sedadlo. V rozporu s tím, co jsem očekávala, jeho dotek nebyl studený – byl žhavý a páčil mě na kůži, cítila jsem teplo dokonce i v podbřišku.

Ztěžka jsem polkla. *Stupidní hormony.* „Co je? Už teď máme zpoždění a brzy budou zavírat.“

„Takhle tam nemůžeš jít.“ Do koutků úst se mu vryl nepatrný náznak nesouhlasu.

„Jak takhle?“ zeptala jsem se zmateně. Měla jsem na sobě džíny a tričko, nic skandálního.

Alex naklonil hlavu směrem k mé hrudi. Sklopila jsem oči a zděšeně vyjekla. Protože moje bílé tričko

bylo skrz naskrz promočené. A úplně *průhledné*. Nejen trochu průsvitné, jako že by člověk viděl obrys mé podprsenky, kdyby se pozorně podíval. Kompletně průhledné. Červená krajková podprsenka a tvrdé bradavky v celé své kráse – díky, klimatizace!

Zkřížila jsem si ruce na prsou a můj obličej musel mít stejnou barvu jako podprsenka. „Takhle to vypadalo po celou dobu?“

„Jo.“

„Mohl jsi mi to říct.“

„Říkám ti to teď.“

Měla jsem vážně chuť ho uškrtnit. A to jsem neměla nijak zvlášť násilnickou povahu. Ve skutečnosti jsem několik let po zhlédnutí *Shreka* nejedla perníkové figurky, protože bych měla pocit, že jím členy rodiny pana Perníčka, nebo ještě hůř, samotného pana Perníčka, ale něco v Alexovi ve mně probouzelo temnou stránku.

Prudce jsem vydechla a instinktivně spustila ruce. Zapomněla jsem na své průsvitné tričko, dokud se Alexův pohled nezastavil na mé hrudi.

Znovu jsem zrudla, ale už mě nebavilo sedět na zadku a hádat se s ním. Crumble & Bake za deset minut zavíralo a čas ubíhal.

Možná to bylo tím mužem, počasím nebo tím, že jsem musela strávit hodinu a půl v dešti na autobusové zastávce, ale moje frustrace se vymkla kontrole a už to nešlo zastavit. „Místo toho, aby ses choval jako kretén a zíral mi na prsa, co kdybys mi radši půjčil bundu? Protože já vážně chci vyzvednout ten dort a rozloučit se se svým bratrem, tvým nejlepším kámošem, ve velkém stylu, než odjede ze Států.“

Moje slova zůstala viset ve vzduchu, zatímco jsem si zděšeně dala ruku na ústa. Doopravdy jsem řekla

nahlas „prsa“ a vážně jsem ho právě obvinila z toho, že na mě zírá? *A navíc jsem ho nazvala kreténem?*

Milý Bože, jestli do mě teď uhodí blesk, nebudu se zlobit, přísahám.

Alex sotva znatelně přimhouřil oči. V duchu jsem to přiřadila k pěti nejvíc emocionálním reakcím, které jsem u něj za posledních osm let viděla, takže to bylo něco.

„Věř mi, nekoukal jsem ti na prsa,“ prohlásil. Jeho hlas byl tak chladný, že se kapky deště na mé kůži proměnily v rampouchy. „Nejsi můj typ, i kdybys nebyla Joshova sestra.“

Au. Mě Alex sice taky nezajímal, nicméně žádnou holku nepotěší takový druh odmítnutí od osoby opačného pohlaví.

„To je fuk. Ale nemusíš se kvůli tomu chovat jako blbec,“ zamumlala jsem. „Hele, C&B zavírá za dvě minuty. Prostě mi půjč svoji bundu a můžeme odsud vypadnout.“

Zaplatila jsem kartou přes internet, takže nebylo třeba udělat nic jiného než dort vyzvednout.

Zaškubaly mu čelistní svaly. „Já tam dojdu. Takhle oblečená z auta nevylezeš, dokonce ani v mé bundě.“

Alex vytáhl zpod sedadla deštník a plynulým pohybem vystoupil z vozu. Pohyboval se jako panter, rychle a elegantně. Kdyby chtěl, mohl by se z fleku živit jako model, ačkoliv jsem pochybovala, že by stál o něco tak „povrchního“.

Po necelých pěti minutách se vrátil s růzovou a mátově zelenou krabicí s logem cukrárny Crumble & Bake pod paží. Hodil mi ji do klína, zaklapl deštník, nastoupil a bez jediného mrknutí oka vycouval z parkovacího místa.

„Usmíváš se vůbec někdy?“ zeptala jsem se a nakoukla do krabice, abych se ujistila, že nepopletli ob-

jednávku. Všechno v pořádku, dort vypadal úžasně.
„Mohlo by ti to pomoci s tvým problémem.“

„S jakým problémem?“ Alexův hlas zněl znuděně.

„S tím klackem ve tvý prdeli.“ Už jsem ho dneska nazvala kreténem, tak co mohla změnit jedna urážka navíc?

Možná jsem si to jen představovala, ale zdálo se mi, že mu zacukaly koutky, než mi přezíravě odpověděl:
„Nemohlo. Ten problém je chronický.“

Ruce mi ztuhly, zatímco mi spadla brada. „Vážně jsi právě teď zavtipkoval na svůj účet?“

„Radši mi vysvětlí, cos dělala tam venku v tom dešti.“ Alex se vyhnul mé otázce a změnil téma tak rychle, že jsem nestačila zírat.

Uměl si sám ze sebe udělat legraci. Nevěřila bych tomu, kdybych to právě nezažila. „Měla jsem focení s klienty. Je tam pěkné jezero...“

„Ušetří mě detailů. Je mi to jedno.“

Z hrdla mi vyklouzlo tiché zavřčení. „A proč jsi tady ty? Na milosrdného samaritána moc nevypadáš.“

„Byl jsem poblíž a ty jsi Joshova mladší ségra. Kdyby tě někdo zabil, byla by s ním otrava.“ Alex zastavil před mým domem. Ve vedlejší domě, který patřil Joshovi, byla rozsvícená všechna světla a za okny jsem viděla lidi, jak tančí a smějí se.

„Josh má ten nejhorší vkus na přátele,“ odsekla jsem. „Nechápu, co na tobě vidí. Doufám, že ti ten klacek v zadku propíchne nějaký životně důležitý orgán.“ A jelikož jsem byla slušně vychovaná, ještě jsem dodala: „Děkuju za svezení.“

Vyskočila jsem z auta. Déšť přešel v mrholení a já jsem ucítila vlhou zeminu a hortenzie z květináčů u vchodových dveří. Rychle se osprchuju a převléknu a pak stihnu druhou polovinu Joshova večírku na roz-

loučenou, pomyslela jsem si. Doufala jsem, že mi nebude dávat kázání za to, že jsem byla sama v neznámých končinách, protože jsem na to neměla náladu.

Nikdy nevydržím být dlouho naštvaná, avšak momentálně se ve mně vařila krev a měla jsem sto chutí praštit Alexe Volkova rovnou do tváře.

Byl tak chladný a arogantní a... a... prostě celý Alex. Byl zkrátka a dobře nesnesitelný.

Naštěstí jsem ho nemusela vídat moc často. Josh se s ním obvykle stýkal ve městě a Alex nenavštěvoval areál Thayerovy univerzity, i když byl absolvent.

Díkybohu. Kdybych se s Alexem musela vídat častěji než párkrát do roka, zbláznila bych se.

KAPITOLA 2

Alex

„MOŽNÁ BYCHOM MĚLI JÍT NĚKAM, kde budeme mít víc soukromí.“ Blondýnka mě pohladila svými prsty po paži, a když si přejela jazykem po spodním rtu, její oříškově hnědé oči vyzařovaly jasné pozvání. „Anebo ne. Jak chceš ty.“

Rty se mi zkřivily – ne natolik, aby se to dalo klasifikovat jako úsměv, ale dost na to, abych dal najevo své myšlenky. *To, co bych chtěl já, by nebylo nic pro tebe.*

Navzdory krátkým, těsným šatům a sugestivním slovům vypadala jako ten typ, který očekává sladké řečičky a milování v posteli.

A já jsem nebyl ani na sladké řečičky ani na něžné milování.

Měl jsem rád specifický typ sexu a jenom specifický typ žen si potrpěl na totéž. Žádné hardcore BDSM, ale taky nic změkčilého. Žádné líbání, žádný kontakt tváří v tvář. Někdy ženy souhlasily a pak se to v průběhu sexu pokusily změnit, načež jsem přestal a ukázal jim dveře. Nemám žádný respekt k lidem, kteří nedokážou dodržet jednoduchou dohodu.

Proto jsem se držel několika známých jmen, když

jsem potřeboval uvolnění; obě strany věděly, co můžou očekávat.

A tahle blondýnka se na soupisku nikdy nedostane.

„Dnes večer ne.“ Zakroužil jsem ledovými kostkami ve sklenici. „Je to rozlučková párty mého kámoše.“

Sledovala můj pohled směrem k Joshovi, který se vyhříval na výsluní pozornosti jiných žen. Rozvaloval se na pohovce, jež byla jedním z mála zbývajících kusů nábytku poté, co Josh všechno sbalil a nechal odvézt, jelikož hodlal strávit celý rok v zahraničí. Doširoka se usmíval, zatímco se k němu lísalý rovnou tři ženy. Josh byl odjakživa okouzlující týpek, miláček žen. Zatímco já jsem lidi znervózňoval, on je uklidňoval a jeho přístup k něžnému pohlaví byl přesným opakem toho mého. Čím víc, tím líp, to bylo Joshovo heslo. Nejspíš už ošukal polovinu ženské populace ve městě.

„Mohl by se k nám přidat.“ Blondýnka se přisunula blíž, až se její prsa dotkla mé paže. „Mně by to nevařdilo.“

„Mně taky ne,“ ozvala se její kamarádka, drobná brunetka, která až dosud mlčela, ale od chvíle, kdy jsem vešel do dveří, na mě zírala jako na šťavnatý steak. „Lyss a já děláme *všechno* společně.“

Ta narážka nemohla být jasnější, i kdyby si ji nechala vytetovat do svého odhaleného dekoltu.

Většina mužů by po takové příležitosti okamžitě skočila, ale mě už ta konverzace začínala nudit. Nic mě neodrazovalo víc než zoufalství, jež z nich bylo cítit silněji než jejich parfémy.

Ani jsem se neobtěžoval odpovědět. Místo toho jsem v místnosti pátral po něčem zajímavějším, co by upoutalo mou pozornost. Kdyby to byl večírek kohokoliv jiného, už bych se dávno vytratil. Se svou pozicí

provozního ředitele v Archer Group a svým... vedlejším projektem jsem toho měl na talíři až dost, abych ještě ztrácel čas na zbytečných společenských akcích. Ale Josh byl můj nejlepší přítel – a jeden z mála lidí, v jejichž společnosti jsem vydržel víc než hodinu v kuse. A navíc už v pondělí odjížděl, aby strávil celý rok jako zdravotnický dobrovolník ve Střední Americe. A tak jsem byl tady a předstíral, že tu chci být.

V té chvíli ke mně dolehl zvuk stříbřitého smíchu, který mé oči okamžitě přitáhl ke zdroji.

Ava. Jak jinak.

Joshova mladší sestra byla neustále tak hrozně milá a sluníčková. Napůl jsem čekal, že na místech, kam vkročí její noha, začnou růst květiny, a zatímco bude jako lesní víla poskakovat po louce, přiláká k sobě všechna zvířátka z lesa.

Stála v koutě s kamarádkami, tvář rozzářenou smíchem. Zajímalo by mě, jestli je její smích předstíraný, nebo opravdový. Smích většiny lidí byl falešný. Ba co víc, většina lidí byla falešná. Každé ráno se probudili a nasadili si masku podle toho, co toho dne chtěli a kým chtěli být pro okolní svět. Usmívali se na lidi, které nesnášeli, smáli se vtipům, které nebyly vtipné, a lezli do zadku těm, které chtěli potají sesadit z trůnu a zaujmout jejich místo.

Nehodlal jsem nikoho soudit. Stejně jako všichni ostatní jsem používal masky a ty moje měly několik vrstev. Ale na rozdíl od ostatních jsem neměl zapotřebí lézt někomu do zadku, to bych si radši nechal vstříknout bělidlo do žil.

Jak jsem znal Avu, její smích byl opravdový.

Chudák holka. Svět ji sežere zaživa, jakmile opustí bublinu Thayerovy univerzity.

Ale to není můj problém.

„Hej.“ Josh se objevil vedle mě, vlasy rozčuchané a ústa roztažená do širokého úsměvu. Ty jeho přísavky někam zmizely. Ne, moment. Byly tam, tančily na písničku od Beyoncé, jako by se ucházely o angažmá ve striptýzovém klubu, zatímco je všichni přítomní muži sledovali s vyplazeným jazykem. *Chlapi*. Mé pohlaví by se mělo trochu víc ovládat a trochu víc myslet hlavou, a ne penisem. „Díky, že ses ukázal, člověče. Sorry, že jsem tě doteď nepozdravil. Měl jsem... moc práce.“

„To jsem viděl.“ Povytáhl jsem obočí nad otiskem rtěnky v koutku jeho úst. „Máš něco na tváři.“

Začal se křenit ještě víc. „Čestný odznak. Když už jsme u toho, doufám, že jsem tě nevyrušil?“

Podíval jsem se na blondýnu a na brunetu, které se začaly líbat spolu, když se jim nepodařilo upoutat můj zájem.

„Vůbec ne.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Vsadím sto babek, že tam v tom Prdelákově nevydržíš ani půl roku. Žádný ženský, žádný večírky. Do Halloweena budeš zpátky doma.“

„Žádný strachy. Ženský tam budou a párty je všude, kde jsem já.“ Josh si vzal z nedalekého stolku pivo a otevřel si ho. „Vlastně jsem si o tom chtěl s tebou promluvit. O tom, že budu tak dlouho pryč,“ upřesnil.

„Neříkej mi, že seš z toho naměkko. Jestli nám teď chceš koupit náramky přátelství, tak do toho nejdu.“

„Jdi do prdele, vole.“ Rozesmál se. „Takový sračky bych nekoupil, ani kdybys mi za to platil. Nic takového. Jde mi o Avu.“

Moje ruka se skleničkou whisky se zarazila centimetr od mých rtů, než jsem polkl pořádný doušek, který mě sladce páčil v hrdle. Nesnášel jsem pivo. Podle mě to chutnalo jako chcanky, ale jelikož se na Joshu-

vých večírcích nic jiného nepilo, vždycky jsem si přinesl svou vlastní láhev Macallanu.

„Co je s ní?“

Josh a jeho sestra si byli blízcí, i když se občas hádali tak vehementně, že jsem měl sto chutí zalepit jim pusy lepicí páskou. Ale takhle to zřejmě měla většina sourozenců – což bylo něco, co jsem já sám nikdy nemohl zažít.

Whisky mi zhořkla v ústech, s úšklebkem jsem odložil skleničku na stůl.

„Trochu se o ni bojím.“ Josh si třel rukou čelist a jeho výraz ztvárnil. „Já vím, že už je to velká holka a umí se o sebe postarat sama – pokud ovšem neuvízne někde na konci světa. Mimochodem, díky moc, žes ji vyzvedl. Jenže... ještě nikdy nebyla tak dlouho sama a je až moc... důvěřivá.“

Tušil jsem, kam tím Josh míří, a nelíbilo se mi to. Ani trochu. „Nebude přece sama. Má spoustu přátel.“ Otočil jsem hlavu směrem ke zmíněným přátelům. Jedna z jejích kamarádek, vlnadná zrzka ve zlaté sukni, která z ní dělala diskotékovou kouli, se právě v tom okamžiku rozhodla vyskočit na stůl a vrtět zadkem do rytmu rapového songu znějícího z reproduktorů.

Josh si odfrkl. „Jules? To je potížitka, žádná pomoc. A Stella je úplně stejně důvěřivá jako Ava a Bridget... No, ta je v pohodě, ale má spoustu vlastních povinností.“

„Nemáš se čeho bát. Thayer je bezpečný, kriminalita je tady téměř nulová.“

„No jo. Ale stejně bych se cítil líp, kdyby na ni někdo dohlídl. Někdo, komu důvěřuju, chápeš?“

A kurva. Vlak se řítíl ze srázu, a já jsem nemohl udělat vůbec nic, abych ho zastavil.

„Nežádal bych tě o to – moc dobře vím, že toho máš

hodně. Ale před pár týdny se rozešla s klukem a on jí pořád obtěžuje. Od začátku jsem věděl, že je to hajzlík, jenže ona mě neposlouchala. Každopádně, kdybys na ni mohl dohlédnout – prostě se ujistit, že ji nikdo nezabije nebo neunes – byl bych ti hrozně vděčný. Byl bych tvým velkým dlužníkem.“

„Už teď mi dlužíš. Jen si vzpomeň, kolikrát jsem ti už zachránil prdel,“ ucedil jsem nevrle.

„Neříkej mi, že sis to neužil. Někdy seš až moc upjatý.“ Josh se ušklíbl. „Takže, můžu s tebou počítat?“

Znovu jsem se podíval na Avu. Bylo jí dvaadvacet, byla o čtyři roky mladší než Josh a já, a nějakým záhadným způsobem vypadala zároveň mladší i starší na svůj věk. Nejspíš to bylo tím, jak se chovala. Jako by všechno viděla – to hezké i to vyloženě ošklivé – a přesto stále věřila v dobro.

Bylo to stejně tak hloupé jako obdivuhodné.

Musela vycítit, jak na ni zírám, protože zničehonic přestala mluvit a podívala se přímo na mě. Při mém nekompromisním pohledu se její tváře zbarvily do růžova. Z džínů a trička se převlékla do purpurových šatů, které jí vířily kolem kolen.

Škoda. Ty šaty byly hezké, ale já jsem se v duchu zatoulal zpátky k naší společné jízdě autem, kdy se jí mokré tričko přilepilo na tělo jako druhá kůže a pod dekadentně červenou krajkovou podprsenkou čněly její ztuhlé bradavky. Když jsem jí řekl, že není můj typ, myslel jsem to vážně, ovšem ten výhled se mi stejně moc líbil. Dokázal jsem si představit sám sebe, jak vyhrnuju její tričko, zuby odstraňuju překážku v podobě podprsenky a svírám ústa kolem těch sladkých, ztvrdlých hrotů...

Z té nečekané fantazie jsem se musel rychle vzpamatovat. Co to se mnou kurva bylo? Vždyť to byla

Joshova *sestra*. Nevinná, s laníma očima a tak sladká, že by se z toho člověku mohlo udělat špatně. Naprostý opak těch sofistikovaných, otrlých žen, kterým jsem dával přednost jak v posteli, tak i mimo ni. S takovými jsem si nemusel dělat žádné starosti, stejně jako já si nepotrpěly na city. Ava nebyla nic jiného než klubičko emocí, které doplňovala přiměřená dávka drzosti.

Když jsem si vzpomněl na její slova na rozloučnou, na rtech mi začal pohrávat úsměv. *Doufám, že ti ten klacek v zadku propíchne nějaké životně důležité orgán.*

Ne že by to bylo to nejhorší, co mi kdo v životě řekl, ani zdaleka ne. Ale něco tak agresivního bych od ní nečekal. Nikdy předtím jsem ji neslyšel říct někomu nebo o někom špatné slovo. Měl jsem zvrácené potěšení z toho, že jsem ji dokázal tak rozzuřit.

„Alexi,“ naléhal Josh.

„Když já nevím, člověče.“ Odtrhl jsem oči od Avy a jejích purpurových šatů. „Nejsem moc dobrá chuva.“

„Ještě že ona už není miminko,“ zavtipkoval. „Podívej, moc dobře si uvědomuju, že od tebe chci obrovskou laskavost, ale seš jedinej člověk, kterému věřím, že toho nezneužije. Že ji...“

„Neošukám?“

„Ježíši, vole.“ Josh vypadal, jako by spolkl citron. „Nepoužívej to slovo v souvislosti s mojí sestrou. Je to nechutný. Ale... jo. Chci říct... že oba víme, že ona není tvůj typ, a i kdyby, tak bys to stejně nikdy neudělal.“

Když jsem si vzpomněl na svou hříšnou fantazii před pár okamžiky, cítil jsem se provinile. Byl nejvyšší čas, abych zavolał někomu ze svého seznamu, pokud to se mnou zašlo tak daleko, že jsem měl erotické fantazie o Avě Chenové.

„Ale jde o víc,“ pokračoval Josh. „Seš jedinej člověk mimo moji rodinu, kterýmu stoprocentně důvěřuju, tečka. A moc dobře víš, jak se o Avu bojím, zvláště se všemi těmi problémy s jejím bývalým.“ Jeho tvář zrudla. „Přísahám, že jestli toho hajzla někde potkám...“

Povzdechl jsem si. „Dám na ni pozor. Neboj se.“

Určitě toho budu litovat. Věděl jsem to, a přesto jsem se teď rozhodl upsat k něčemu, o co jsem ani v nejmenším nestál. A ještě k tomu na celý rok. Většinou jsem nikomu nic nesliboval, ale když už jsem to udělal, tak jsem své slovo dodržel. Svě závazky jsem vždy plnil. Což znamenalo, že když jsem Joshovi slíbil, že se o Avu postarám, tak to taky udělám. A rozhodně jsem to nehodlal odbýt tím, že ji jednou za čtrnáct dní zkontroluju prostřednictvím esemesky.

Od této chvíle byla pod mou ochranou.

Zničehonic se ke mně připlížil důvěrně známý, plíživý pocit zmaru a ovinul se mi kolem krku tak těsně, že jsem měl problémy s dechem a před očima mi začala tančit drobná světýlka.

Krev. Všude.

Na rukou. Na oblečení. Rozstříknutá po krémovém koberci, který měla tak ráda – který si přivezla z Evropy, ze své poslední cesty do zahraničí.

Zmocnilo se mě šílené nutkání vydrhnout ten koberec a odstranit všechny zakrvácené částičky, jednu po druhé, ale nemohl jsem se ani pohnout.

Nedokázal jsem dělat nic jiného než zůstat stát a zírat na tu absurdní scénu v našem obývacím pokoji – v místnosti, která ani ne před půl hodinou byla plná tepla, smíchu a lásky. A nyní byla studená a bez života, stejně jako ta tři těla na zemi u mých nohou.

Když jsem zamrkal, všechno zmizelo – světla, vzpomínky i oprátka kolem mého krku.

Ale zase se to vrátí. Pokaždé tomu tak bylo.

„... seš nejlepší!“ Josh se usmíval jako měsíček, když jsem konečně souhlasil s tím, že dohlédnu na Avu. Neměl jsem to dělat, nebyl jsem žádný ochránce; byl jsem ničitel. Lámal jsem srdce, drtil obchodní konkurenty a nestaral se o následky. Pokud je někdo tak hloupý, že se do mě zamiluje nebo se mi postaví do cesty – dvě věci, před kterými jsem lidi vždycky varoval – pak si o to sám koleduje. „Přivezu ti... kurva, já nevím. Kafe. Čokoládu. Kila čehokoliv, co tam dole bude dobrý. A do budoucna ti dlužím velkou, obrovskou laskavost.“

Přinutil jsem se k úsměvu. Než jsem stačil odpovědět, zazvonil mi telefon. „Hned jsem zpátky. Tohle musím vzít.“

„Dej si na čas, kámo.“ Joshe teď očividně zaujala ta blondýna s brunetou, které se předtím lepily na mě. V mém nejlepším kamarádovi našly mnohem shovívavější publikum. Než jsem vyšel na zadní dvorek a přijal hovor, už měly ruce na jeho košili.

„Дядько,“ řekl jsem a použil ukrajinský výraz pro strýce.

„Alexi.“ Na druhém konci se ozval chraplavý strýcův hlas, zhrublý desítkami let kouření a těžkým životem. „Doufám, že neruším.“

„Ne.“ Podíval jsem se posuvnými skleněnými dveřmi na veselí uvnitř. Josh bydlel v tom samém dvoupatrovém domku v kampusu Thayerovy univerzity už od dob vysokoškolského studia. Vlastně jsme tam bydleli spolu až do mé promoce, pak jsem se přestěhoval do centra města, abych to měl blíž do kanceláře – a abych unikl před hordami vřískajících opilých stu-

dentů, kteří se každý večer potulovali kampusem a přilehlým okolím.

Na Joshův rozlučkový večírek přišli všichni, a tím myslím polovinu obyvatel Hazelburgu v Marylandu, kde se nacházela Thayerova univerzita. Byl ve městě oblíbený, dokázal jsem si představit, že jeho vyhlášené večírky budou lidem chybět, stejně jako samotný Josh.

Na někoho, kdo byl tak dobrý ve studiu, si našel překvapivě hodně času na pití a sex. Ne že by to mělo nějaký vliv na jeho studijní výsledky. Ten parchant měl průměr 2,0.

„Postaral ses o ten problém?“ zeptal se strýc.

Slyšel jsem, jak se otevřela a zavřela zásuvka, načez následovalo slabé cvaknutí zapalovače. Nesčetněkrát jsem ho nabádal, aby přestal kouřit, ale pokaždé mě jen odbyl. Staré zvyky se těžko odbourávají a staré zlozvyky ještě hůř. A Ivan Volkov dosáhl věku, kdy už se nenechal nikým obtěžovat.

„Ještě ne.“ Měsíc visel nízko na obloze a vrhal tenké pruhy světla na jinak temnělý dvorek. Světlo a stín. Dvě strany jedné mince. „Ale udělám to. Už jsme blízko.“

Blízko ke spravedlnosti. K pomstě. Ke spáse.

Celých šestnáct let jsem neměl v hlavě nic jiného než tyto tři věci. Myslel jsem na ně hned po probuzení a pak v průběhu dne i v noci. Byly mou noční můrou a mým jediným důvodem k životu. Dokonce i když jsem měl krátkodobé potěšení z něčeho jiného – šachové hry na poli firemní politiky, prchavé slasti ze splynutí s teplým, ochotným ženským tělem – pořád číhaly v mém podvědomí a popoháněly mě k ještě větším ambicím a nemilosrdnosti.

Šestnáct let se může zdát jako dlouhá doba, ale mně

to nevadilo. Nezáleželo mi na tom, kolik let ještě budu muset čekat, hlavně že konec bude stát za to.

A konec muže, který zničil mou rodinu? Ten bude velkolepý.

„Dobře.“ Strýc si odkašlal a já jsem sevřel rty.

Jednoho dne ho přesvědčím, aby přestal kouřit. Život ze mě už před lety vymáčkl jakékoliv zbytky sentimentality, ale Ivan byl můj jediný žijící příbuzný. Ujal se mě, vychoval mě jako vlastního syna a stál při mně v každé trnité zatáčce mé životní cesty. Cesty za pomstou. Takže jsem mu toho hodně dlužil.

„Tvoje rodina bude už brzy odpočívat v pokoji,“ řekl.

Možná. Ale jestli i já dojdu klidu... no, to byla jiná otázka.

„Příští týden se koná schůze správní rady,“ změnil jsem téma. „Ten den budu ve městě.“ Můj strýc byl oficiálně generálním ředitelem Archer Group, developerské společnosti, kterou před deseti lety založil společně se mnou. Měl jsem talent na obchod už jako teenager.

Ústředí Archer Group sídlilo ve Filadelfii, ale měli jsme pobočky po celých Státech. A zatímco já jsem pobýval ve Washingtonu, což bylo skutečné mocenské centrum naší společnosti, schůzky správní rady se stále konaly v centrále.

Mohl jsem převzít funkci generálního ředitele už před lety, na základě dohody mezi mnou a strýcem, kterou jsme uzavřeli už při založení společnosti, nicméně pozice provozního ředitele mi poskytovala mnohem větší flexibilitu. A tu jsem potřeboval, dokud neuskutečním to, co jsem měl v plánu. Kromě toho stejně všichni věděli, kdo ve firmě tahá za nitky. Ivan byl slušný generální ředitel, ale byla to moje strategie, co

katapultovalo naši společnost po pouhém desetiletí činnosti do Fortune 500, žebříčku nejlépe prosperujících korporací na světě.

Ještě chvíli jsme se strýcem mluvili o práci, než jsem zavěsil a vrátil se na večírek. V hlavě se mi roztočilo soukolí, protože jsem musel přemýšlet o vývoji dnešního večera – o svém slibu Joshovi i o strýcově zřejmě nelibosti ohledně drobného zádrhelu v mém plánu pomsty. V průběhu nadcházejícího roku to všechno budu muset nějak sladit.

V duchu jsem si poskládal části svého života do různých přihrádek, přehrál si všechny potenciální scénáře až do konce, zvažoval veškeré výhody a nevýhody a zkoumal, zda v nich nejsou nějaké trhliny. A pak jsem dospěl ke konečnému rozhodnutí.

„Je všechno v pořádku?“ zavolal na mě Josh z gauče, kde ho blondýnka líbala na krku, zatímco brunetčiny ruce se už důvěrně seznamovaly s oblastí pod jeho pasem.

„Jasně.“ K mému podráždění můj pohled znovu zabloudil k Avě. Byla v kuchyni a rozčilovala se nad napůl snědeným dortem od Crumble & Bake. Její snědá kůže se trochu leskla potem z tance a vlasy jí vlály kolem hlavy v jemném obláčku. „A co se týče toho tvého požadavku... měl bych takovej nápad.“

KAPITOLA 3

Ava

„DOUFÁM, ŽE SI UVĚDOMUJEŠ, jaká jsem skvělá kamarádka.“ Jules zívla, zatímco jsme spolu procházely předzahrádkou u Joshova domu. „Protože jsem dobrovolně vstala v tak nekřesťanskou hodinu, abych pomohla tvému bráchovi s balením, a to toho týpka ani nemám ráda.“

Zasmála jsem se a objala ji kolem ramen. „Koupím ti pak karamelový lattéčko, slibuju.“

„Jó!“ Odmlčela se. „Extra velký a s křupavou polevou?“

„To víš, že jo.“

„Tak fajn.“ Jules znovu zívla. „Tím pádem to nebude tak zlý.“

Jules a Josh si vzájemně moc nepadli do oka. Vždycky mi to připadalo zvláštní, protože si byli tak podobní. Oba byli společenší, okouzlující, chytří jako čert a naprostí lamači srdcí.

Jules byla lidskou verzí Jessiky Rabbit z animovaného filmu *Falešná hra s králíkem Rogerem*. Měla dlouhé, lesklé zrzavé vlasy, krémovou pleť a křivky, kvůli nimž jsem se občas podívala sama na sebe s povzdechem. Obecně jsem byla celkem spokojená s tím, jak

vypadám, ale kdybych měla o jedno dvě čísla větší prsa, vůbec bych se nezlobila. Samozřejmě bez toho, aniž bych se musela uchýlit k plastické chirurgii. Ironií osudu si Jules někdy stěžovala na svá dvojítá děčka a naříkala, že ji z nich bolí záda. Mělo by existovat něco jako internetová burza, na níž by si ženy mohly vybrat velikost a tvar košíčků pouhým stisknutím tlačítka.

Jak už jsem říkala, většinu času jsem byla spokojená s tím, jak jsem vypadala. Ale nikdo – dokonce ani supermodelky nebo filmové hvězdy – není zcela imunní vůči mindrákům.

Kromě občasných stížností na svá prsa byla Jules tou nejsebevědomější osobou, jakou jsem kdy potkala – s výjimkou mého bratra, jehož ego bylo tak velké, že by se do něj vešlo celé východní pobřeží Spojených států a ještě by zbylo místo na Texas. Předpokládám, že pro to měl dobrý důvod, vzhledem k tomu, že vždycky patřil ke „zlatým hochům“. A i když mi bylo trochu zatěžko to přiznat, protože to byl můj bratr, navíc vůbec nevypadal špatně. Měřil sto osmdesát osm centimetrů, měl husté černé vlasy, ostře řezané rysy a vystouplé lícní kosti. Byla jsem přesvědčená, že by si Josh s radostí objednal zhotovení své vlastní sochy a vystavil si ji na trávníku před domem, kdyby měl tu možnost.

Jules ani Josh mi nikdy neprozradili, proč se vlastně nemají rádi, ale měla jsem svou vlastní teorii. Myslím, že to mohlo být tím, že jeden v druhém viděli příliš mnoho ze své vlastní osobnosti.

Vchodové dveře už byly otevřené, takže jsme se neobtěžovaly s klepáním.

K mému překvapení byl dům téměř vyklizený. Josh nechal minulý týden odvézt většinu nábytku do skladu, takže už tady zůstal jenom gauč (pro který si měl

někdo přijet), pár zapomenutých kuchyňských předmětů a podivný abstraktní obraz v obývacím pokoji.

„Joshi?“ Můj hlas se rozléhal ve velkém prázdném prostoru, zatímco Jules se posadila na zem a přitáhla si kolena k hrudi s nevrlym výrazem. Rozhodně nepatřila k ranním ptáčatům. „Kde jsi?“

„V ložnici!“ Nahoře jsem uslyšela hlasité bouchnutí, po kterém následovaly tlumené nadávky. O minutu později sešel Josh ze schodů a nesl velkou kartonovou krabici. „Tohle jsou věci, který chci dát na charitu,“ vysvětlil a položil ji na kuchyňský pult.

Nakřčila jsem nos. „Oblékní si tričko. Prosím.“

„To mám jako připravit JR o její ranní pastvu pro oči?“ ušklíbl se Josh. „Nejsem zas tak krutej.“

Nebyla jsem jediná, kdo si myslel, že Jules vypadá jako Jessica Rabbit. Josh jí vždycky říkal jménem té kreslené postavičky, což ji neskutečně vytáčelo. Na druhou stranu, Jules vytáčelo všechno, co Josh řekl nebo udělal.

Jules zvedla hlavu a zamračila se. „Prosím tě. V tělocvičně kampusu už jsem viděla lepší břišáky. Poslechni Avu a oblékní si tričko, než se mi udělá zle.“

„Jak myslíš,“ odtušil Josh a poplácal si rukou pekáč buchet. „Tvoje škoda.“

„Fajn.“ Zamávala jsem rukama, abych přerušila jejich konverzaci dřív, než se to úplně zvrhne. „Dost bylo tlachání. Pojd'me balit, ať nezmeškáš let.“

Josh i Jules se naštěstí další hodinu a půl chovali slušně. Po celou dobu jsme balili zbývající věci a nakládali je do SUV, které si Josh najal na stěhování.

Brzy už zbývalo zabalit jen obraz.

„Řekni mi, že ho chceš taky darovat.“ Prohlížela jsem si masivní plátno. „Myslím, že se ani nevejde do auta.“

„Ne, nechám ho tady. Jemu se líbí.“

„Komu?“ Pokud mi bylo známo, Joshovu nájemní smlouvu zatím nikdo nepřevzal. Ale teď byl červenec, očekávala jsem, že před začátkem podzimního semestru půjde byt na dračku.

„Uvidíš.“

Úsměv na jeho tváři se mi nelíbil. Ani trochu.

Vzduch rozčeřilo tiché vrnění silného motoru.

Joshův úsměv se rozšířil. „Vlastně ho uvidíš teď hned.“

Vyměnily jsme si s Jules pohledy, než jsme se rozběhly ke dveřím.

Na příjezdové cestě stál známý Aston Martin, jehož motor běžel na volnoběh. Dveře vozu se otevřely a vystoupil z nich Alex, který vypadal naprosto úchvatně. Měl na sobě džíny, sluneční brýle pilotky a černou košili s vyhrnutými rukávy.

Sundal si brýle a přešel nás chladným pohledem. Naše malé uvítací komité na schodech před domem ho očividně nevyvedlo z míry.

I když bych nemohla říct, že jsem ho tady vítala.

„Ale... to je Alex,“ vykoktala jsem.

„A vypadá žhavě, můžu-li dodat.“ Jules mě šťouchla do žeber a já se v odpověď zamračila. Koho zajímalo, jestli je sexy? Byl to blbec.

„Čau, kámo.“ Josh si plácl s Alexem rukou. „Kde máš věci?“

„Stěhovací firma je přiveze později.“ Alex se bočním pohledem podíval na Jules, která ho hodnotila jako novou nablýskanou hračku. Kromě Joshe byl Alex jediný chlap, jenž nikdy nepodlehł jejímu kouzlu, což jí na něm ještě víc přitahovalo. Milovala výzvy, nejspíš proto, že jí většina chlapů padla k nohám ještě předtím, než otevřela pusou.

„Tak moment.“ Zvedla jsem ruku a cítila, jak mi srdce buší v panickém rytmu do hrudního koše. „Stěhovací firma? Ty se sem přece nestěhuješ.“

„Vlastně jo.“ Josh mě objal kolem ramen a v očích se mu zablesklo. „Seznam se se svým novým sousedem, sestřičko.“

Očima jsem těkala mezi ním a Alexem, který se nemohl tvářit víc znuděně.

„To ne.“ Existoval jenom jeden jediný důvod, proč by se Alex Volkov rozhodl opustit svůj komfortní střešní byt a přestěhoval se zpátky do Hazelburgu, a vsadila bych boty, že to nemělo nic společného s nostalgií po studentských letech. „Ne, ne, ne, ne, ne.“

„Ano, ano, ano, ano, ano.“

Zlostně jsem pohlédla na svého bratra. „Já nepotřebuju žádnou chuť. Už mi bylo dvaadvacet.“

„Kdo tady mluvil o hlídání?“ Josh pokrčil rameny. „Bude se mi starat o dům. Chci se nastěhovat zpátky, až se za rok vrátím, takže to dává smysl.“

„Kecy. Chceš, aby na mě dával pozor.“

„To je bonus navíc.“ Joshův výraz znězněl. „Nemůže být na škodu mít někoho, na koho se budeš moci spolehnout, když tady nebudu. Zvláště po tom všem s Liamem.“

Při zmínce o mém bývalém jsem sebou trhla. Liam mě neustále uháněl po telefonu od té doby, co jsem před měsícem a půl přišla na to, že mě podvádí. Dokonce se několikrát ukázal v galerii, kde jsem pracovala, a žebral o další šanci. Nebyla jsem z našeho rozchodu zničená. Chodili jsme spolu jen pár měsíců a já jsem do něj nebyla zamilovaná, ale celá ta situace vynesla na povrch všechny mé nejistoty. Josh se bál, že Liam udělá něco nepředloženého, ale upřímně, Liam byl rozmazlený synek z dobré rodiny. Pochybovala